

„Békességet hagyok rátok. Az én békémet adom nektek. Nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja.”

Ha nem úgy adja a békét, ahogy a világ adja, akkor mégis hogyan? Milyen békét kínál a világ? És milyen Jézus? Vajon miben különbözik az utóbbi az előbbitől?

Szögezzük le: a világ nem ad semmilyen békét. A világban élve mi, emberek teremthetünk békét a konfliktusainkat lezárandó. A világban megjelenő kiterjedt, súlyos konfliktusokat háborúknak nevezzük, amelyeknek (bizonyos kivételektől eltekintve) mindig van győztese és vesztese. A „világ adta” békét a győztesek diktálják, és ezért a béke ritkán boldogítja a vesztes feleket – ezt talán nem kell magyarázni Trianon 100. évfordulójához közelítve. A világ effajta konfliktuskezelési gyakorlatát máig aktuálisan rajzolta meg Arany János a *Civilizáció* címet viselő, rövid, keserű versében:

Ezelőtt a háborúban
Nem követtek semmi elvet,
Az erősebb a gyengétől
Amit elvehetett, elvett.
Most nem úgy van. A világot
Értekezlet igazgatja:
S az erősebb ha mi csinyt tesz,
Összeül és – helybehagyja.

Ehhez az „értekezlethez” képest kéne többet nyújtania annak a békének, amit Jézus ad.

A korábbival párhuzamos, eretnekgyanús sejtésem, hogy Jézus sem „ad” semmilyen békét.

Életünket a jézusi eszményekhez igazítva viszont mi, emberek igenis teremthetünk békét. Ehhez talán nem kell más, mint hogy a konfliktusainkban ne győzelmet és vereséget lássunk, saját magunkban pedig ne győzteseket és veszteseket, hanem testvéreket, akiknek együtt kell(ene) boldogulni az életben. Nem egymást kellene legyőznünk, hanem saját viszálykodó természetünket, újra és újra, minden nap. Ha néha sikerrel járunk, az lehet az első lépés a Jézus adta béke megtalálása felé. Ha nem sikerül, az baj, de talán holnap még lehet javítani...

Megtapasztaltam-e már a különbséget Jézus békéje és a világ adta béke között? Kívülről (másoktól) várom-e a békét, vagy belülről próbálom megtalálni azt? Mi akadályoz ebben?

Bajnok Dániel, Budapest